

**Cireșul trist și toate
lucrurile invizibile**

Teodora Gheorghe

I. Cel mai curios lucru

De când îi crescuse un mic cireș pe umărul stâng, viața lui se întorsese cu susul în jos. Pușinii prieteni pe care îi avea erau de negăsit, colegii de redacție îi adresau cuvinte cu zgârcenie, iar vecinii îl ocoleau. Ba uneori îi aruncau câte o privire piezișă și își dădeau ochii peste cap. Copăcelul era mic, cam cât degetul lui arătător și trebuia udat o dată la trei zile, altfel îl durea. Făcea niște cireșe minuscule, ca niște pistrui. Nu înțelegea de unde atitudinea

asta ostilă față de el, că doar nu era cu nimic mai prejos decât ceilalți. Era pur și simplu „mai mult”.

Cu o zi înainte dăduse o fugă până la farmacie pentru o pastilă de cap. O femeie scundă, pitită printre rafturile de medicamente, se întoarse către el. De cum îi văzu umărul, zâmbetul profesional îi pieri.

– N-avem, îi răspunse tăios.

– Dar eu văd pe raft, acolo, scrie clar: Kotevin.

– Vi se pare, mormăi farmacista și dispăru în spatele unei uși în formă de rinichi.

Săptămâna trecută cumpăraseră un bilet la noul film al regizorului său favorit, „Alerg pe câmpii și nu mă opresc”. Cucoana de la ghișeu îi întinse biletul în silă, bălmăjind ceva.

– Ați spus ceva? o întrebă el, deja sătul.

Ovalul ascuns în spatele ghișeului tăcu mâlc, dar lui i se păru că aude o voce șoptind: „Fir-ați voi să fiți de ecologiști!”

Înjuriile și strâmbăturile făceau de acum parte din meniul zilnic al existenței sale. Se obișnuise cu ele, dar se simțea foarte singur. Numai nebunii și cerșetorii se arătau îngăduitori cu excrescența lui. Un bărbat zdrențăros îi ceruse deunăzi câteva cireșe, întrucât nu mai mâncase de două zile.

La ușa lui nu băteau decât curierii și poștașul. Cel mai bun prieten al său îi mărturisise recent, printre lacrimi, că a primit moștenire de la unchiul lui un elefant și trebuie să plece în Africa să aibă grijă de el. Astfel că rolul amicului fu luat de cireșul de pe umărul lui. Îl privea ore în șir în oglindă cum își scutura crenguțele de parcă ar fi aplaudat o reprezentatie teatrală și cum frunzulițele lui se lăsau mângâiate de un vânt invizibil. Uneori vântul izbucnea chiar dintre buzele lui. Îi plăcea să-și sucească gâtul și să sufle aer molcom înspre cireș.

Îl bântuia și acum clipa aceea neașteptată când viața lui se schimbase, pesemne, pentru totdeauna. Își trecuse degetele lungi prin părul nins al bunicii lui, al cărei trup părea că se odihnește în același fotoliu. De fapt, numai trupul ei era acolo. Sufletul plecase undeva departe; și nu ca să ia lapte și pâine, ca de obicei.

„Bunico!”, îi șopti plângând în urechea ce semăna cu harta încrețită a unui ținut părăsit. Dar ea nu îi răspunse. Nici a zecea oară măcar. Atunci Egor se prăbuși pe covorul din sufragerie, străfulgerat de o durere ciudată, ca un creion perfect ascuțit care îi înțepa umărul stâng. Își pierdu cunoștința și când se trezi, se afla lângă sicriul bunicii. Afară ploua mărunț și din carnea lui crescuse un mic cireș. Încercă să îl smulgă, însă parcă și-ar fi frânt un os. Țipă înăbușit. O femeie cu un nas ca o pătlăgică și buze creponate tresări. *Dacă m-a auzit? Oare îl vede și ea?* Femeia încerca să se descotorosească de o muscă ce-i dădea târcoale. Nimeni nu părea să observe curiozitatea care se ivise pe umărul lui. *Poate că visez.* Închise și redeschise ochii. Sicriul era în același loc, la fel și furnicarul negru de oameni adunați în biserică. La fel și cireșul.

Urmară zile interminabile, zile-șarpe veninos, zile cozi de vulpe strecurate prin vâgăuni și zile-clește care îl strângeau atât de tare, că nu mai putea să respire. Uneori o căuta pe „mamaie” în debara, printre oale și linguri de lemn, dar nu era decât una din umbrele ei pe care Egor le păstra în câte o cameră a casei. Curând, cireșul avea să devină vizibil și pentru ceilalți. Îi vedea împiedicându-se când trecea strada sau scăpând pe jos banii la cumpărături de îndată ce îl zăreau în fața lor la coadă. Femeile și copiii aveau cele mai diverse reacții, de la frisoane și temperatură la câte un leșin din care se trezeau cu greu. Îi auzea șușotind la poștă și, când trecea prin dreptul bisericii din apropiere, se trăgeau clopotele.

Vizită și un doctor recunoscut pentru talentul său deosebit în a vindeca boli rare. Bărbatul în halat alb tuși de câteva ori, apoi i se adresează cu spatele:

– Nu se poate.

– Cum nu se poate? V-ați uitat bine pe analize? Chiar nimic? Vreo neregulă genetică, vreo celulă năstrușnică. Poate am înghițit din greșeală un sâmbure când eram mic...

– Îmi pare rău, nu pot să vă ajut.

– Dar știți pe cineva care ar putea?

– Nu. Vă rog, am multă treabă. Mă așteaptă alți pacienți.

Egor se hotărî să nu mai meargă la alți doctori. Intuiția îi spunea că problema lui nu se putea rezolva prin medicamente. Mai înghițea, totuși, pastile care îi ameliorau durerile pe care micuțul cireș i le dădea când mai uita să îl ude. Începu să se ascundă sub straturi de haine. Iarna îi prindea bine, dar vara era pentru el un calvar. Prefera să nu iasă din casă decât foarte rar. Mai plătea câte un vecin să îi cumpere câte ceva.

La redacția editurii Iluzii Pierdute lucrurile deveniseră insuportabile, mai ceva ca dogoarea verii. Începuse chiar să aibă coșmaruri în care editorul-șef îi fura paltonul și tehnoredactorul râdea în hohote, acompaniat de corector. Dar nu acesta era cel mai mare coșmar al lui, ci visul meschin în care Ea, Eva, prima și singura lui dragoste, îl arăta cu degetul și îl batjocorea. Ba mai și arunca în el cu bucăți de hârtie din manuscrisul ei, făcute ghem. Se trezea cu inima bătându-i haotic. Se ducea la oglindă ca să-și privească cireșul.

– Din cauza ta! îl apostrofa, apoi îi cerea iertare și-i mângâia florile minuscule.

Eva, femeia cu ochi migdalați în miezul căroră licărea o lumină violet. Femeia cu început, dar fără de sfârșit, cu păr-șal-de-catifea și buze-piersică. O întâlnește acum cinci zile.

Pătrunse în redacție cu pași moi. Era o scriitoare necunoscută și voia să îi fie publicat primul roman, *Prea multă primăvară*. Își lăsă manuscrisul pe biroul editorului-șef cu gentilețea unei balerine. Îi zâmbi candid bărbatului burtos și prea puțin interesat, apoi se evaporă pe ușă.

Egor făcu ceva ce nu credea că ar face vreodată – intră în biroul șefului său în timpul mesei de prânz.

– Ce vrei? Sper că nu...! zberă Șeful, dar se opri brusc văzându-l. A, tu erai... Iar s-au luat de tine?

– N-nu...

– Atunci? rosti vădit suspicios și iritat bărbatul, în timp ce mesteca ceea ce semăna cu o salată exotică.

– Domnișoara care a intrat la dumneavoastră mai adineauri...

– Bună asta! Aș vrea eu să mai intre la mine domnișoare.

– A adus un manuscris. Voiam să știu cum se numește.

– Cine sunt eu să țin minte toate titlurile nereușite de pe toate hârțoagele care mi se aruncă pe birou?

– Cum se numește domnișoara, am vrut să spun...

Ochii editorului se făcură mari, de parcă ar fi vrut să îi zboare din orbite.

– Domnule, aici este o instituție serioasă, nu Matrimoniale!

– Am înțeles, știu... adică...

– Atunci lasă-mă să-mi termin mâncarea.

Înainte să iasă din camera în care Șeful lui își molfăia salata printre munți de manuscrise, reuși să distingă numele Ei pe prima pagină a unei (era sigur) capodopere viitoare ce nu-și merita locul pe biroul îmbâcsit – Eva Nor. Curajul nebun ce-l surprinsese îl împinse la o altă faptă ieșită din comun – o căută în cartea de telefoane (ediția secretă online) și o găsi. Era singura Eva Nor. O sună în acea seară.

– Alo? se auzi glasul ei de păpușă de porțelan.

– Alo... Sunt...

– Cine e, vă rog?

– Lucrez la redacție.

– Dacă nu îmi spuneți cine sunteți, închid.

– Sunt Egor. În legătură cu manuscrisul dumneavoastră...

– L-ați citit? se înfoie vocea Evei, prelingându-se din telefon în urechea lui.

– Aproape. Mai am un pic. Dar îmi place, mult. Are ceva... atemporal.

– Atemporal? Nu mi s-a mai zis asta. Mă simt măgulită și emoționată. Ce surpriză. Astăzi nu ați părut prea entuziasmat.

– Eu lucrez la redacție, nu ați vorbit cu mine. Sunt redactor.

– Aaaa!

– De îndată ce îl termin, dacă doriți și aveți posibilitatea, eu vă invit la un ceai să discutăm despre ce mai trebuie schimbat... Deși sunt sigur că e vorba doar despre câteva virgule.

– Ce drăguț sunteți! Sigur că da.

După ce se încheie scurta conversație, Egor își dădu seama ce a făcut. Trebuia să pună mâna pe manuscris, trebuia să îl convingă pe editorul-șef să i-l dea lui.

În ziua următoare îl imploră să îi încredințeze lui minunata carte.

– Ai altele pe cap! Lasă amatorii.

– Vă rog...

Atunci Egor își aruncă intenționat paltonul pe jos. Relieful micuțului cireș se lăsă văzut prin cămașa lui bleu. Neliniștit, Șeful își întoarse privirea și încuviință.

– Ia-l, hai, la treabă. Dar să termini mai întâi cu prioritățile.

– Bineînțeles. Vă mulțumesc!

Citi manuscrisul Evei cu voluptate. Abia când ajunse la ultima frază realizează că textul era submediocru. Vraja literară se spulberă,

însă nu și cea a iubirii. Poate că Eva nu era vreun geniu în ceea ce privește cuvintele așternute pe hârtie, însă avea un farmec inegalabil și iriși mari străbătuți de fâșii de lumină violet. *Trebuia* să o cunoască, să afle ce îi face inima să ticăie mai tare, ce număr poartă la pantof și dacă avusese un prieten imaginar în copilărie.

Se întâlneau la o ceainărie ascunsă între două clădiri nelocuite, ca două chipuri îmbătrânite. Egor avea impresia că le aude susurând lucruri numai de ele știute; își trimiteau vorbele invizibile pe coama vântului care le mai făcea și acum pereții să scârțâie. Eva purta un pardesiu bej, ciorapi de aceeași culoare și o pălărie neagră. În jurul gâtului i se înfășura o vulpe fără suflare, cu privirea înghețată. O pereche de tocuri vișinii înțepa asfaltul cu îndrăzneala unei feline. Evei Nor îi plăceau, desigur, pantofii sofisticati. Egor avu grijă să își ascundă secretul sub cel mai elegant palton pe care îl avea. Discutară minute în șir despre vreme, cai sălbatici, caimacul din laptele proaspăt și arta plictiselii. Băură ceai de ghimbir. Eva se făcu a nu vedea că Egor are un umăr mai *înalt* decât celălalt.

– Și? Ce părere ai de manuscrisul meu? îl întreabă ea senzual.

– Este splendissim! minți el fără ezitare.

– O să-l publicați?

– E nevoie să mai treacă pe la corector, tehnoredactor, să se mai uite și Șeful peste el, dar se face.

– Eu mă bucur că l-ai citit *Tu*.

Ce frumos sunase acel „tu” în după-amiaza ireală de acum două zile. În acel pronume Eva concentrase întregul lui univers. Își simți pieptul vibrând pe acordurile unei viori clasice. Fata cu pantofi de piele vișinii îi luă mâna într-a ei; preț de o clipă, pământul nu se mai roti în jurul soarelui și nici timpul nu mai curse. Anotimpurile se topiră unul într-altul și ceainăria se preschimbă într-o barcă lăsată să plutească în derivă pe o mare fără țarm.

– Eu am o programare, dar mi-a făcut o mare plăcere, Egor. O mare plăcere.

Ultimele ei cuvinte se metamorfozără în fluturi translucizi.

– Nota, vă rog, rosti el ca dintr-un alt secol.

De ei se apropie un băiețandru cu păr sârmos și mers împiedicat.

– De ce nu vă scoateți paltonul, domnule? La noi e cald.

Rotițele timpului se reporniră cu un zgomot infernal.

Nenorocitul! Are chef de taclale. Pe fruntea lui Egor se așternu o umbră de teamă sub care i se ascunse tot chipul. Păcat că era prea moale. Să fi avut mai multă îndrăzneală și forță, l-ar fi strivit ca pe un gândac.

– Mi-e bine așa, mulțumesc.

– Avem și un cuier dacă vreți.

– Noi plecăm oricum...

– ...E chiar în fața dumneavoastră.

Dobitocul!

– Nu, mulțumesc. Nota...

– Domnule Egor, vă simțiți bine? Păreți un pic palid.

– S-sunt bine.

Îl apucase amețeala și inima i-o luase la trap.

– Doar un pic obosit cred... Munca de redactor, bălmăji încercând un surâs.

– Vai, ați transpirat, o auzi pe dragostea lui înainte să își piardă cunoștința. Când se trezi din vertij, paltonul zăcea lângă el ca o amantă obosită. Lumea se adunase în jurul lui. Aceleași uitături speriate sau scârbite cu care se obișnuise deja. Nu o vedea pe Ea. Se ridică în capul oaselor și, îngrozit, își ascunse anomalia cu mâna stângă. Cu cealaltă înșfăcă paltonul.

– Domnișoara Nor?

– A plecat. V-a lăsat un bilet, îi spuse băiețandru rânjind.

Deschise bucățița mototolită și citi conținutul ei, livid: „Îmi pare rău, nu am știut...Vă mulțumesc mult pentru amabilitate. E.N.”

Se întinse pe covorul din sufragerie și își imaginează o poveste desenată pe tavan. În ea, el era prințul care o salvează pe zână de la moarte. Oricât ar fi încercat, nu reușea să îi deseneze eroinei lui alte trăsături decât cele ale Evei. Oare ce făcea acum? Nu mai venise la redacție și nu îi mai răspundea la telefon, indiferent de unde o suna. Știa că e el, bărbatul cu acea *chestie* pe umăr, bărbatul pe care s-ar fi jenat să îl țină de mână pe stradă sau să îl prezinte părinților într-o oarecare după-amiază de duminică. Egor îi aflase adresa – chiar ea se aplecase subtil, întinzându-și trupul zvelt peste măsuța de la cofetărie, și îi murmurase un nume și un număr de stradă. *Trebuie să o vad, să îi explic, să o conving. Dar cum?*

Își aprinse o țigară și pufăi câteva cerucelețe de fum. Al treilea semăna puțin cu ovalul chipului ei. Scrumul se scurse pe pieptul lui costeliv, în dreptul inimii. *Îi voi cumpăra o haină de blană și o pereche de pantofi. Îi voi arăta că sunt un bărbat capabil, cu numeroase calități. Dar asta abia marți, când iau salariul.* Oftă. Se ridică în ralenti și se scutură. Avea de lecturat un roman stufos și deosebit de plictisitor despre cele mai importante bătălii din istoria Patagoniei. Nu înțelegea rostul războaielor, cu atât mai puțin al paginilor care descriau cu lux de amănunte strategiile elaborate de luptă sau obiceiurile culinare ale marilor conducători.

Se așează pe un taburet instabil, străduindu-se să își găsească, în schimb, echilibrul interior. Vru să citească prima pagină din odioasa carte, dar gândurile îi alergau ca niște cai turbați pe meleagurile minții, către un pedestal unde se afla Ea. *Dacă aș trece în dreptul casei ei „din întâmplare”?* *Mi-aș pune pălăria de paie a bunicului,*